

Løve. Naar man ikke ved, hvorledes noget skal være, skal det fastsættes af Indenrigsministeren. Det forekommer mig at være en uheldig Maade at skrive Løve paa. — Hvad angaar den mellemkommunale Bestatning, mener jeg, at den er meget for indviklet. En Lov om Kommunerne, ifølge hvilken der skal være Fjoll ude i Kommunerne, som skulle styre disse, Fjoll, som blive valgte dertil og ikke kunne undslaa sig derfor, maa være saaledes, at den er temmelig let forstaaelig. Forholdet er allerede nu temmelig vanskeligt, men hvis nærværende Forslag bliver til Lov, vilde det blive et ganske uoverkommeligt Arbejde for Sogneraadsmændene, de ville bede sig fritagne derfor, og Enden vilde blive, at man maatte anskaffe sig en dygtig Procurator i hvert Sogn; thi hvis der var en dygtig Procurator i et Sogn, som forstod at vælte Byrden fra dette, vilde det andet Sogn blive brøstholdent. Jeg forstaaer godt, at den ærede Indenrigsminister som Medlem af Regeringen finder det meget helbdigt, thi det er jo en Opgave for Regeringen at faa saa mange Embedsmænd som muligt. Vi opdraage her i Landet en urimelig Masse af vore Drengene til at blive Embedsmænd, og naar de ere komne saa vidt, mene de, at de kunne stille Krav til Staten, at den skal ansætte dem. Det er altsaa ikke saaledes, at man retter sig efter, hvor mange Embedsmænd der ere tilstrækkelige, men man siger, at der er saa mange, som ere egnede til Embedsmænd, og derefter skal Embedernes Antal rette sig. Det er Funkt:onarismen, som vi lide under. Det passer saa godt ind i det hele Regeringssystem, som er i Færd med at odelægge Landet. — Jeg skal imidlertid gaa let hen over den foreslaaede mellemkommunale Bestatning, idet jeg kun gør opmærksom paa, som det franste Ordspog siger, at Spillet ikke er Behsningen værd; jeg tror, at naar det bliver staaende, som det er, er det, der vindes, ikke det værd, som det vil koste.

Jeg skal nu gaa over til den Paragraf, som jeg nærmest her vilde omtale, nemlig § 18. Den lyder saaledes: „Medens det i øvrigt har sit Forblivende ved Bestemmelsen i Lov om Landkommunernes Styrelse n. v. af 6te Juli 1867 § 18, skal dog Sogneraadet være berettiget til for 3 Aar ad Gangen at beslutte, at der af det til Ligning paa Kommunen bestemte Beløb ikke paa Hartkornet maa ligned mere end Gennemsnittet af, hvad der i de 3 nærmest foregaaende Aar er lignet paa dette Grundlag; Sogneraadet kan ligeledes beslutte, at der paa Formue og Veflighed skal ligned indtil

Halvdelen af Ligningens Beløb“. Det er det, som den ærede Minister tror, at han kan spise os af med, at dermed har han tilfredsstillet Hartkornets Fordringer. Jeg tror, at det er aldeles urimeligt at tro det. Det, der staaer her, er ikke andet, end hvad der ster allerede nu, blot at Sogneraadet ikke behøver at spørge Amtsradet. Jeg mener ikke, at man skal affstatte Hartkornskatten, men jeg mener, at den kommunale Bestatning skal lægges dels paa faste Ejendomme og dels paa Indtægten, eller hvad der bliver omtrent det samme, paa Formue og Veflighed, men jeg mener, at Staten paa faste Ejendomme bør lægges paa al fast Ejendom, og her er et Punkt, hvor Landbruget er i en ganske overordentlig Grad mishandlet. Det er nemlig saaledes, at al den kommunale Stat, som lægges paa fast Ejendom, lægges paa Hartkornet og ikke paa anden Ejendom. Efter statistiske Oplysninger er det saaledes, at mellem 97 og 98 pCt. af Amtrepartitionsfonden er lagt paa Hartkornet og nogle og tresindstyve pCt. af den sognekommunale Bestatning ligeledes lagt paa Hartkornet, naar man tager det hele Landet over. At give en Bestemmelse, som den foreslaaede, er aldeles ingen Nytte til, thi af de Kommuner, som der er Tale om, ere mange langt ude derover. Der er Kommuner, hvor der kun ligned en Tiendedel paa Hartkornet. Det er denne Uret, jeg mener bør ophæves. Der bør lægges Stat paa al fast Ejendom. I Fjor stillede jeg Forslag derom. Jeg er af den Mening, at saa vel Amtskatterne som de sognekommunale Statter, der nu ere lagte paa Hartkornet, skulde lægges paa Hartkornet og paa bygningsafgiftspligtige Ejendomme. Men dette Forslag blev lagt til Side. Jeg mener lige saa lidt nu som den Gang, at det er et idealt Forslag. Man kan tænke sig bedre Forslag, og jeg kan selv straks nævne et bedre Forslag. Det vilde være langt bedre at lægge Staten efter Værdien. At finde Værdien er imidlertid ret vanskeligt; det vil medføre temmelig jævnlig Omtaksationer, der tage lang Tid. Vi have Hartkornsbefattningen og, for bygningsafgiftspligtige Ejendomme, Brandassurancen, som kan bruges, derfor mener jeg, at det vil være helbdigt at fordele Staten paa de faste Ejendomme paa den Maade. For at de kunne se, i hvilken urimelig Grad Hartkornet er mishandlet, og for at de kunne se, at saaledes kan det ikke vedblive, tager jeg et Eksempel, ikke hen i Vejret; jeg tager et Eksempel, som svarer til virkelige Forhold, naturligvis med afrundede Tal. Jeg siger da, at der i en Kommune